

lokaal zien ze de anderen druk bezig. Kijk aan, de vloer is al geveegd. Jennie en Gelske beginnen de tafels naar het midden te schuiven.

Dat schraperige geluid . . . , het doet pijn in je hoofd als ze met een vaart een tafel van de kant trekken.

„Hou op!” gilt Tiny. Ze stopt haar vingers in haar oren. Maar daar gaat er al weer één, hij hobbelt en stoot over de vloer. Het lijkt wel of ze met opzet harder zijn gaan trekken die twee. Als de tafel op zijn plaats is staan ze dubbel van het lachen.

„Oeh,” zegt Tiny. „Daar krijg ik gewoon pijn in mijn buik van.”

„Hé,” roept Margriet nu ook. „Doe niet zo flauw jullie!”

Maar daar is gelukkig juffrouw Kalmaan. En nu worden de tafels verder naar hun plaats gedragen.

Tiny haalt haar vingers uit haar oren.

„Die snertmeiden,” zegt ze.

„Ze doen het er om,” zegt Margriet.

Tiny knikt. Ze gaat verder met haar aardappel. De kaars er in. Het papier er om heen. Wat gaat dat opeens onhandig! Haar vingers willen niet meer.

„Bah,” zegt ze. „Wat een rotwerk!”

„Jij kunt eigenlijk ook niet veel hebben,” zegt Margriet.

„’t Zal wel.”

Zonder nog een woord gaat Tiny verder.

Nee, het wil niet meer. Wat kan het haar ook schelen. Dan maar niet zo mooi. Moet je zien, die punten zijn helemaal ongelijk. Twee korte twee lange. Volgende aardappel.

Het is er weer, dat plekje diep in haar. Eigenlijk aanwijzen kun je het niet. Is het wel pijn, dat nare gevoel. O ja, ze weet best wat het is. Niet aan denken . . . toe maar, een beetje rotzooien. Vooral niet huilen.

Daar is Kalmaan.

„Jullie schieten aardig op,” zegt ze. „Maar ik kan ze niet allemaal even mooi vinden. Gelijke punten maken Tiny. Dat is toch zo'n toer niet?”

Tiny haalt haar schouders op.

„Ik knip ze zo wel bij,” zegt ze.

„Dat is de bedoeling niet,” zegt juffrouw Kalmaan. Ze kijkt nog even terwijl Tiny bezig is. En gaat verder met haar inspektietocht.

Tafels en stoelen staan op hun plaats. Er zijn papieren kerstlopers uitgelegd. Daarop liggen takken groen en er staan witte kaarsen in hun rode rokjes. Er hangen takken groen versierd met zilveren ballen en sterren langs de muren. Op het middenbord beieren twee grote klokken: Vrede op aarde. Op de borden links en rechts zijn stijfjes dennetakken en brandende kaarsen getekend.

Juffrouw Kalmaan loopt met wat meisjes het lokaal rond. Het kaarsen aansteken komt pas bij de kerstgeschiedenis, dat weet iedereen.

„De gordijnen,” zegt Gelske. „Kom Jen.”

De gordijnen zijn de verduisteringsgordijnen. Die worden gebruikt met filmen of dia's kijken.

Jennie en Gelske pakken ieder een koord. De wieltjes bovenaan ratelen over de rail. Dat geluid ... Het schokt door Tiny's rug, door haar armen.

Wat nu weer?

Waarom moeten die gordijnen dicht? Ze wil niet achter dichte gordijnen zitten. Ze wil naar buiten kunnen kijken, al is het ook een donkere dag. Buiten is toch het groene gras. En er staan bomen met vochtige kronkelarmen. En je ziet de lucht met nog altijd wat kleuren. Grijs en glanzend blauw en groen. En strepen rose rood.

„Laat die gordijnen toch open!” schreeuwt ze.

„Gordijnen dicht!” roepen de anderen.
„Energie besparen, ja toch,” zegt Margriet.
„Open laten,” roept Tiny weer. Maar nee hoor, daar knarst het volgende stel over de rail.
O wat rot, wat rot, om zo de hele middag te moeten zitten. Het maakt Tiny onrustig. Ze zou weg willen, achter al dat donker vandaan.
Het is net als met vader. Toen zaten ze ook achter dichte gordijnen. Vier dagen lang. Tot de begrafenis. Nee, geen dichte gordijnen hier!
Resoluut stapt ze naar het raam dat al verduisterd is. Driftig rukt ze aan een koord. Daar is de lucht weer.
„Toe zeg,” roepen ze uit het lokaal. „Laat dat!”
„Dicht die gordijnen!” roepen anderen.
Natuurlijk, daar heb je Kalmaan. Ze pakt Tiny's hand.
„Waarom doe je toch zo dwars,” zegt ze. „Ga je kaarsjes afmaken. En netjes asjeblijft.”
Tiny trekt haar hand los. Kwaad zakt ze op een stoel neer.
Zij nog kandelaartjes maken! Ze denkt er niet over.

Er is gezongen, gebeden, gelezen.
Nu gaat de directrice de kerstgeschiedenis vertellen. Achter haar komen drie meisjes het podium op. Die moeten deklameren.
Intussen lopen de leraressen en leraren langs de tafels om de kaarsen aan te steken.
Aan een van de tafels aan de zijkant zit Tiny. Haar gezicht gloeit.
Die zwarte gordijnen, ze wordt er wild van. En tegelijk voelt ze zich dood ongelukkig . . .
Kalmaan heeft hun tafel. Per slot is ze ook de klasselerares.
Met een plomp zet Tiny haar elleboog neer. Stuurs kijkt ze de andere kant uit.